

kommer som Regel her i Landet aarligt 800 nye Studenter, hvoraf 400—500 overgaar til de saakaldte Rusforelæsninger, og disse Rusforelæsninger varetages af 3 forskellige Professorer ved Københavns Universitet. Men efter hvad der er meddelt mig, møder der sædvanlig ved Professor Starckes Forelæsninger kun 25 Studenter. Hvis man nu vil gøre gældende, at det er Dr. Eduard Larsen og til syvende og sidst Ministeriet, der har udnævnt Dr. Eduard Larsen, der er Skyld i, at der ingen kommer til Skaarup Seminarium, saa maa man ogsaa rette en alvorlig Klage mod Regeringen, fordi den har befordret Professor Starcke, for saa maa den i høj Grad have grebet fejl ved at ansætte en Mand ved Universitetet, der ikke kan samle mere end 25 Studenter om sin filosofiske Lærestol. Jeg vil, før jeg stemmer for denne Bevilling til et ekstraordinært Lønningstillæg paa 1,200 Kr. til Professor Starcke, udtale, at han har ifølge den nu vedtagne Lønningslov — jeg havde nær sagt, at saa godt som den eneste Institution indenfor Staten, der har faaet en Lønningsreform under Krigen, er Universitetet — en Lønning af 6,800 Kr., og vedtages dette Forslag, betyder det i Realiteten, at han lige med eet kommer op paa de 8,000 Kr. Jeg har villet rejse denne Sag i Forbindelse med det, jeg før nævnedes, da jeg tror, det vil interessere Offentligheden at faa at vide, om det virkelig staaer saa smaat til med Tilslutningen til denne Mand, som er en af de Filosofer, som tilhører dette høje Ting, og som den nuværende høje Regering har befordret til et Statsemede.

Jeg skal til sidst rette en Henstilling til Tingets højtærede Formand. Det er nu en af Tingets højtærede Viceformænd, der beklæder Præsidiets, men det gør ikke noget, at Formanden ikke er til Stede. Jeg ønsker ikke at komme i Konflikt med ham, og kommer det sikkert ikke, og jeg ved, at den nuværende højtærede Viceformand paa forsvarlig Maade vil varetage Formandens og Tingets Interesser. Jeg vil da henstille til vor i høj Grad elskværdige, velmenende og imødekommende Formand, om vi ikke kunde komme ind paa en anden Arbejds metode her i Tinget. Jeg er ganske vist et af de slemme Mennesker, som har holdt for lange Taler under Finanslovdebatten, men jeg repræsenterer nu en Gang 30,000 Mennesker her paa Sjælland. De har ingen anden Tillidsmand herinde end mig, og jeg føler det, ligesom andre, som en Pligt at tage Ordet for disse mine Vælgere, skønt jeg maa opholde Tinget dermed. Jeg vil gerne have disse mine Bemærkninger bragt

til mine Vælgere Kundskab, og jeg vil ogsaa gerne have Lejlighed til at gøre mine Vælgere bekendt med, hvad Ministeriets Medlemmer og Tingets ærede Medlemmer udtaler enten i Tilslutning til mig, eller idet de viser mig tilbage. Det er imidlertid fuldkommen umuligt, naar man skal holde Møder fra Kl. 9 Morgen til Kl. 12 Midnat. Ja, jeg kan jo sagtens, for jeg har selv et Blad til Raadighed, skønt det ser ikke saa godt ud udelukkende at trykke sine egne Taler og ikke Modpartens. Men jeg vil bede ærede Medlemmer om at tage Bladene og se, i hvor ringe Grad de er i Stand til at bringe det, der virkelig er værdifuldt i Forhandlingerne, for der er naturligvis meget af det, vi siger, som bør forblive en Sag mellem Rigsdagstidenden og os. (Afbrydelse af *Fraenkel*). Jeg tager mig selv med, saa der er ingen Grund for det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (*Fraenkel*) til at blive fornærmet. Ser ærede Medlemmer paa Pressen i disse Dage, vil de lægge Mærke til, at de slet ikke er refererede. Det er snart en Umulighed, at det kan gøres, ligesom de Kaar, der bydes dette Tings højtærede Referenter, er i høj Grad uforsvarlige.

Det gør ikke Rigsdagen populær i Befolkningen, at vi har disse lange Ferier. Jeg har ikke været med til at begære dem, og jeg ved ikke, om den højtærede Formand har modtaget nogen Henstilling om at lægge Arbejdet saaledes til Rette, at der jævnlig kan blive en Ferie paa 10—14 Dage. I hvert Fald finder jeg det i høj Grad uheldigt saavel for Befolkningen som for Rigsdagen selv og for Pressen, og jeg vil derfor henstille, at vi kommer ind paa en heldigere Arbejdsfordeling end den, vi har haft i disse Dage. Jeg tror, der er mange, som deler denne Opfattelse, og henstiller det, som sagt, i al Venskabelighed til Tingets højtærede Formand.

Vanggaard: Jeg vil i nogen Maade støtte den sidste Udtalelse af det ærede Medlem (Andreasen). Det er for Resten ikke noget nyt, at ved Finanslovbehandlingen bliver til sidst det hele pisket igennem; men der kunde bødes paa det, naar vi tog noget længere Tid til Behandlingen. Det giver jeg det ærede Medlem Ret i, men det er dog en gammel Skade. Det er den eneste Gang om Aaret, at vi menige Medlemmer har Lejlighed til at udtale vore Tanker, men den Tilfældighed, at et æret Medlem er indtegnet som Taler ved Slutningen af Finanslovbehandlingen, kan bewirke, at ellers fortræffelige Udtalelser kun